

METODOLOGIA I SUPORT PER A LA CREACIÓ D'UNA REVISTA DE CARÀCTER EDUCATIU-ESPORTIU.

Assignatura optativa i de Lliure elecció:

Cultura esportiva i socialització

Facultat de Formació del Professorat

Departament de Teoria Sociològica Filosofia del Dret i Metodologia de les Ciències Socials
Universitat de Barcelona

AUTORS/ES:

Professora: Josefina Recasens Guitart

Alumnat: Àngela Borràs, Mar Bramona, Javier Busquier, Laura Casellas, Sergi Esteve, David Galceràn, Carolina Gamarra, Gerard Jorba, Toni Mayol, Raquel Pova, Raúl Puga, Sandra Rovira.

La escritura y el habla pueden ser utilizadas por los alumnos para construir mejores comprensiones y también para incrementar su retención, porque los estudiantes recuerdan mejor lo que *ellos* han dicho (en tanto es su propio conocimiento) que lo que los docentes [y los libros] les han contado.
(Gottschalk y Hjortshoj, 2004: 20-21.)

RESUM:

Es tracta d'un material pensat específicament per a l'alumnat que cursa l'assignatura optativa i de lliure elecció: Cultura Esportiva i socialització a la Facultat de Formació del Professorat. És una eina de consulta per a poder realitzar una de les activitats d'avaluació de la matèria, que és la confecció d'una revista pensada per a una entitat determinada (escola, club, esplai, associació, etc.).

S'hi recull tan aspectes metodològics per facilitar la redacció de les diferents seccions de la revista com exemples de cadascuna redactats per una part de l'alumnat que va cursar aquesta assignatura el segon semestre del curs 2007-08 tal i com van ser lliurats a la professora.

1.- INTRODUCCIÓ

La lectura i l'escriptura són competències transversals en desenvolupament en els estudis universitaris.

Tenir la possibilitat de llegir escriure des d'una perspectiva nova pot resultar una pràctica estimulants, diferent a la manera de llegir i escriure practicada fins el moment. Es tracta d'escriure sobre l'experiència esportiva des d'una perspectiva simulada, per una revista educativa. Cada paraula escrita representa la trobada entre les múltiples experiències passades i els requeriments del nou context.

Es tracta d'un aprenentatge que vol afavorir la descoberta de que s'escriu i es llegeix diferent segons què es llegeix i s'escriu i s'escriu diferent segons on, quan, amb qui, per a qui i per a què s'escriu.

Considerant que els usos que fem del llenguatge determinen, més que probablement els temes donats, el que es pot aprendre, -el contingut real- es pretén utilitzar la lectura i l'escriptura com a font principal de treball de la matèria tal i com Paula Carlino ha expressat en les seves interessants aportacions sobre el tema .

Escriure exigeix i promou elaborar coneixement propi i obliga a seleccionar, organitzar, relacionar idees, textos, autors i disciplines.

Requereix posar en relació el que sabem amb la situació sobre la que es vol escriure. Es construeix un nexa entre el coneixement previ i els requeriments del nou context.

El coneixement previ requereix ser repensat i organitzat per tornar-se compatible amb la demanda de la situació d'escriptura. Fa prendre consciència de la distància entre el pensador i el què es pensa.

Escriure és la representació externa, estable, observable, manipulable, revisable i qüestionable del que sabem i pensem.

La voluntat d'aquesta proposta és aconseguir un major desplegament intel·lectual que el que implica escoltar al docent i llegir la bibliografia per fer-ne un examen.

L'interès d'escriure i de llegir és bàsicament per aprendre d'un mateix i dels altres, per això es planteja com a **forma d'avaluació** el fer-se director/a i redactor/a d'una revista que permeti aprendre tot pensant el què podem explicar als altres, com ho fariem si fóssim mestres i que podem aprendre de les revistes dels altres companys i companyes.

Es considera que s'ofereix una oportunitat molt valuosa de pensar, d'expressar-se, d'aprendre a valorar el que passa, de fer públics els pensaments amb el pretext de l'educació física i esportiva, principal objectiu dels ensenyaments de Mestre d'Educació Física.

Els temes sobre els quals s'escriu formen part del programa de l'assignatura **cultura esportiva i socialització** que és una assignatura optativa per als futurs mestres especialment pels mestres d'Educació Física. A més són temes que es treballen de diverses maneres a l'aula, amb la lectura de textos, debats, presentacions, etc.

Al final del curs cal exposar la revista al grup i defensar les opinions i visions sobre els temes que lliurament s'han escollit.

Es recomana que abans d'iniciar la confecció dels apartats de la revista es pensi a quin públic pot anar dirigida : a una escola de primària (nens, pares i mares i mestres) a un club esportiu (jugadors/es, famílies, entrenadors/es i monitors/es, directius..), a una associació de veïns, a un poble, a una ciutat, etc. per tal que el to i el contingut siguin els més adients.

2.- CONFECCIÓ D'UNA REVISTA (VIRTUAL O EN PAPER).

La revista completa es proposa que tingui els següents apartats o seccions:

- Sumari
- Editorial
- Carta al director
- Article d'opinió
- Notícia
- Entrevista
- Anunci
- Crònica
- Tema de recerca/reportatge

Es demana que quedin reflectits tots els temes del programa (esport i mitjans de comunicació, esport i violència, esport i gènere, esport i ecologia, esport, sistema esportiu i educació) i el contingut dels textos de lectura obligatòria en el conjunt de les seccions de la revista. Per exemple si la carta al director/a és sobre mitjans de comunicació, la crònica pot ser sobre gènere, el reportatge sobre violència o dopatge, etc.

Alguns exemples de cadascuna de les seccions els podreu trobar al final de cadascun dels apartats, són exercicis fets per l'alumnat que ha cursat l'assignatura el curs 2007-08.

2.1.- CARTA AL DIRECTOR.

Escriure sobre un fet o circumstància de denúncia.

Pot ser de qualsevol tema vinculat al contingut de l'assignatura.

CARTES AL DIARI

FUNCIO

En les cartes al diari els ciutadans i les ciutadanes expressen la seva opinió sobre qüestions polítiques i socials d'actualitat. Aquest tipus de carta és escrita per ésser publicada en algun diari i deixar així constància dels punts de vista dels lectors i lectores. Fins a l'arribada d' Internet les Cartes del lector era, pràcticament, l'únic espai públic on la ciutadania podia expressar lliurement la seva opinió.

CONTINGUTS

Les cartes al diari acostumen a tractar temes polítics, socials o de vida quotidiana. A més de les opinions dels ciutadans i ciutadanes que escriuen, es poden vehicular informacions específiques o locals que difícilment arribarien al diari d'una altra manera.

ESTRUCTURA

L'estructura de les cartes al diari és la mateixa que la de les cartes personals. Acostumen a ésser molt breus. Cada diari fixa, exactament la llargària que han de tenir les cartes que s'envien.

En ésser tan breus, no acostumen a tenir més d'un o dos paràgrafs.

LLENGUATGE

En les cartes al diari, cal utilitzar un llenguatge standard, acostat a la llengua col·loquial i a la parla. La sintaxi és clara i senzilla, amb frases molt breus i poc complexes.

EXEMPLE 1:

Carta al director/a (Sandra Rovira)

Més futbol femení

El futbol és un dels esports amb més repercussió mundial. Ara bé, el futbol masculí, ja que les informacions proporcionades per la televisió, la ràdio o la premsa escrita es limiten al futbol masculí, i sobretot a la primera divisió, pel que el futbol femení no té cabuda en aquests espais informatius.

Paradoxalment, el futbol és un dels esports amb més influència social i, per tant, amb una gran repercussió entre els individus d'aquest i molts altres països d'arreu del món, però, és el futbol masculí qui s'emporta tot aquest protagonisme, ja que els resultats de la jornada de la primera divisió femenina estatal no els coneixem per la televisió; són puntuals i resulten gairebé insòlites les notícies relacionades amb esdeveniments futbolístics practicats per dones, pel que existeixen grans diferències entre el futbol masculí i el femení.

Així doncs, la pregunta que em plantejo és: perquè el futbol femení de primera línia no adquireix tan de protagonisme com el masculí? És menys atractiu? Té menys nivell?

És una evidència que el futbol ha estat tradicionalment un esport practicat per homes i el futbol femení és posterior, tot i això, però, encara que el futbol femení no pugui adquirir protagonisme en els mitjans de comunicació d'un dia per l'altre, sí m'agradaria que se li donés més importància i reconeixement, ja que sigui practicat per homes o per dones al cap i al fi és futbol, el meu esport preferit i que tinc la sort de practicar junt a moltes altres noies que viuen el futbol amb la mateixa passió que els nois.

EXEMPLE 2:

Carta al director/a .

Toni Mayol

ALGUNA COSA MÉS QUE TÈCNICS D'ESPORT

Ja fa temps que em passejo pels camps de bàsquet del barri a primeres hores del matí que, justament, és quan juga tota la canalla. Em llevo, em compro el diari i vaig a voltar.

Em sobta, i alhora m'indigna, el comportament d'alguns pares/mares: cridant, insultant, menyspreant a adversaris (en el joc!!), mofant-se de persones que també ajuden o haurien d'ajudar a la formació dels seus fills/es (àrbitres), etc...

Però què ens està passant? No entenc la normalitat que han adquirit aquest tipus de comportaments, és que no hi ha ningú responsable, capaç de reflexionar i actuar en benefici dels nens i nenes?!? Quins valors estem transmetent als joves esportistes?

Jo crec que tenim un problema difícil de resoldre: alguns clubs de bàsquet han potenciat la figura del coordinador, altres la de director tècnic, altres tenen gent adulta que gestiona tot el club, etc. Però, en general, es digui com es digui el lloc que ocupa aquesta persona, són gent poc formada i, quan ho són, són tècnics de bàsquet.

El fet que ho siguin no és un inconvenient, al contrari, és una avantatge però, el que vull dir amb la meva carta és que falta alguna cosa més: penso que tenim una mirada de l'esport massa reduïda, el bàsquet, en aquest cas, no és només guanyar o perdre, ficar la pilota dins la cistella o no. És molt més que això i per tant, necessitem gent responsable que vetlli per la salut d'aquest esport que implica als nens i als pares, que podria ser una situació molt favorable per a tothom i, per culpa nostra, a vegades, no ho és tant, reflexionem-hi...

2.2.- ENTREVISTA.

A qualsevol persona vinculada al món esportiu (entrenadors/es, àrbitres, jugadors/es, responsables de clubs, pares o mares, etc.).

Lectura vinculada: ANTONIO FRAILE ARANDA: Educar con y en el deporte. Facultad de Educación. Universidad de Valladolid.

http://www.bizkaia.net/Kultura/kirolak/pdf/ca_Educar_Deporte.pdf

ENTREVISTA

DEFINICIÓ

Conversa entre un “periodista” i una “persona d'interès públic”.

- Fixeu-vos que no és una conversa quotidiana, sinó que cal que hi hagi dos subjectes (interlocutors) especials!
- La persona entrevistada ha de ser d'interès públic, és a dir, ha d'atreure un ampli sector dels possibles lectors/es d'entre el públic a qui es destina la revista, diari... Sovint l'entrevista funciona com un reclam per fer que la publicació es vengui més.

PREPARACIÓ PRÈVIA

- Normalment, una entrevista no s'improvisa: cal preparar-la. Per què?
 - Perquè surti bé
 - Per respecte a la persona entrevistada i al públic lector
- Fases:
 - Cerca d'informació:
 - Sobre el tema/es a tractar
 - Sobre la trajectòria vital i/o professional de la persona entrevistada
 - Sobre com establir-hi contacte (buscar l'adreça de correu electrònic, trucar a llocs on treballa -editorials, laboratoris...-)
 - ON? Per Internet, en biblioteques, hemeroteques, retallant de la premsa escrita... És important tenir dades a mà a l'hora de fer l'entrevista.
 - Establiment de contacte i concreció de la cita i les condicions de l'entrevista
 - Enviar un e-mail, trucar, demanar-li directament (en persona) o a través de tercers coneguts o intermediaris (mànagers, responsables de comunicació de l'entitat a què pertanyen), escriure una carta (mitjà no gaire freqüent)...
 - Demanar, amb educació, una cita per dur a terme l'entrevista. Cal:
 - Presentar-se amb el nom i cognom

- Presentar el càrrec que es té (redactor/a, cap de secció X...) i la publicació per a la qual es treballa
 - Manifestar la voluntat d'entrevistar-la i adduir-ne les raons i els objectius
 - Facilitar-li l'enviament previ de les qüestions a plantejar més o menys detallades
- Elaboració del guió: Cal partir d'una idea clara de les informacions que es volen obtenir de la persona entrevistada. El guió ha de constar de:
 - Preguntes imprescindibles a plantejar seguint una estructura (trajectòria vital, agrupament per temes...)
 - Preguntes possibles que puguin sorgir arran de les respostes que es poden preveure
 - Preguntes alternatives per si alguna línia de les previstes falla o la persona entrevistada no s'hi vol esplaïar.
- Preparació de l'aparell logístic de l'entrevista:
 - Aparell enregistrator (comprovar-ne el bon funcionament - piles, nivell de captació de so...)
 - Contacte amb una persona que realitzi les fotografies o comprovació del funcionament de la càmera de què es disposa.

TIPUS

- **Entrevista d'opinió**
 - L'interès rau en el que pensa la persona entrevistada sobre qüestions que coneix i sobre les quals se li reconeix socialment autoritat. Per exemple: un exjugador d'hoquei entrevistat sobre aquest esport.
 - L'eix de la conversa és el tema tractat. A l'exemple anterior, l'hoquei.
 - Transcripció de l'entrevista. Aspectes a tenir en compte:
 - Cal introduir l'entrevista amb una **presentació de la persona entrevistada**. Han de quedar clares:
 - La identitat de la persona entrevistada
 - Les dades relacionades amb el motiu de l'entrevista (referències professionals, llibres publicats, premis guanyats...)
 - Formulació de les preguntes: **breus, clares i concises**. Qui pregunta ho ha de fer al més breu possible i intentant buscar la sintonia tant amb la persona entrevistada com amb el lector/a.
 - Reproducció de respostes:
 - No cal transcriure el que ha dit fil per randa. Cal evitar repeticions, frases inacabades i/o sense sentit, tics lingüístics ("a nivell de...", "el que és/seria"...)

- Cal ser fidel a les idees expressades per la persona entrevistada. En aquest sentit, si es disposa de temps, és convenient fer-li arribar la transcripció perquè hi pugui plantejar les objeccions que cregui escaients. Aquestes seran acceptades o no en funció que s'ajustin a allò que va dir (i que tenim enregistrat) al moment de l'entrevista. **Per evitar conflictes, cal conservar sempre l'enregistrament original de l'entrevista.**
- **Entrevista de personalitat**
 - L'interès rau en la trajectòria vital i/o professional de la persona entrevistada.
 - L'eix de la conversa és la vida de la persona entrevistada. Té, per tant, un caire més personal i, fins tot, al cas de les persones grans, d'homenatge per la tasca que han realitzat.
 - Formulació de les preguntes: ha tenir un cert contingut informatiu de l'activitat de la persona entrevista perquè la persona que la llegirà potser no en disposa.
 - Reproducció de respostes:
 - A banda de seguir les recomanacions fetes per al cas de l'entrevista d'opinió, cal considerar la possibilitat de mantenir algunes peculiaritats lingüístiques de la parla de la persona entrevista, com ara trets dialectals o expressions peculiars per acostar-la més a qui llegeix.

ALTRES ASPECTES A CONSIDERAR

- **Títol:** Ha de condir a la lectura, tenir relació amb el contingut de l'entrevista o de la persona entrevistada, pot tenir relació directe amb el text, és a dir, reproduir-ne, entre cometes, un fragment.
- **Destacats:** Són frases que es volen remarcar del text de l'entrevista. Normalment, s'intercalen entre els paràgrafs de la transcripció de la conversa amb un format especial

EXEMPLE 1.

L'esport com a mitjà d'integració social

Raúl Puga i Fernández

• Dades formals:

- Nom: *Belchin*
- Cognoms: *A. K.*
- Data de naixement: *21.04.1986*
- Lloc de naixement: *Varna (Bulgària)*
- Equips on has jugat:

1999 – 2002 - Chernomorets (Varna) – Cadet

2002 – 2003 - Pineda de Mar – Júnior

2003 – 2005 - C.B. Gavà – Júnior i Sènior B

2006 – 2007 - C.B. Gavà – Sots 21

• Preguntes:

1. Canviar de lloc de residència mai no és fàcil, però canviar de país representa canvis a major escala. Com va ser la teva arribada a Catalunya?

Sí, realment no va ser gens fàcil aquest canvi. Després de viure tota la vida a Varna, vam decidir emigrar a cap a Europa occidental ja que era millor fer uns estudis superiors fora del meu país. Per tant, el motiu no era pas econòmic sinó formatiu. Va, traslladar-nos a Pineda de Mar (Maresme) ja que els preus de lloguers a Barcelona eren molts cars.

Durant les dues primers setmanes vaig apuntar-me al club de bàsquet de Pineda de Mar. No sabia gens de català ni de castellà. Per tant, vaig haver de comunicar-me amb la gent en anglès.

Després quan ja feia dos mesos que era aquí vaig anar a escola. Em va cridar l'atenció la manera dels estudiants d'anar a escola. L'aspecte físic de nois i noies diferia molt d'allò a què estava acostumat. A Bulgària tots portàvem uniforme i cuidàvem l'aspecte físic. A més, quan els professors entraven a classe tothom s'aixecava com a símbol de respecte, i cada dilluns i divendres cantàvem l'himne nacional. Sí, tot plegat era un canvi força brusc.

2. L'escola és sempre la primera institució que ha de vetllar per la integració dels nous. Catalunya, que disposa d'un sistema educatiu diferent a la resta de l'estat, segueix un model lingüístic d'immersió. Aquest sistema ha estat reconegut per la Unió Europea durant les últimes setmanes. Mes quan l'alumnat no entén cap de les llengües oficials de Catalunya hi ha una eina diferent: les aules d'acollida. Com descriuries el teu pas per ella?

Sincerament, ha estat una experiència positiva i necessària. Anava allà els matins, al mateix institut on feia les altres assignatures. Bàsicament apreníem català. Hi havia estudiants de diferents edats, des de 10 anys fins a 16. Apreníem els números, les paraules, fèiem jocs. Les coses que fan estudiants de primària, però per mi una de les millors maneres per aprendre un idioma a banda de practicar-lo molt. Vaig estar allà dos trimestres. A les tardes feia classes normals amb els companys. Els docents em donaven exercicis senzills mentre que els altres estaven fent la classe normal. Les aules d'acollida em van ajudar molt per aprendre ràpidament el català i així poder comunicar-me amb la gent. Per tant, és una eina útil per a l'integració social ja que a mi em va ajudar moltíssim.

3. La teva estada a l'aula d'acollida et va permetre conèixer la llengua i la cultura d'aquest país. Però consideres que és l'únic mitjà per aconseguir la integració social?

És clar que l'aula d'acollida no és l'únic mitjà per aconseguir la integració social. Jo crec que aquest tema, a part de mitjans, també depèn d'altres coses com la cultura de cada persona i la seva forma de ser. Si ets una persona tímida i et costa relacionar-te, segurament tindràs més dificultats alhora d'integrar-te. Si tens creences diferents a la majoria de la gent d'aquest país, pots tenir més dificultats també. És clar que moltes coses com esport, teatre, cinema, música, art, etc., ajuden moltíssim a integrar-se però el tema abans de tot és una qüestió de temps i de confiança ja que fins que nosaltres no confiïem en altres i ells en nosaltres, difícilment ens sentirem integrats a una societat que no comparteix les nostres tradicions ni el nostres costums.

4. Totes les activitats que has citat tenen els seus avantatges i inconvenients. Per què vas decidir entrar a un club esportiu? Per què específicament de bàsquet?

La meva decisió d'entrar en un club de basquet va ser per la raó de que ja feia un cert temps que practicava aquest esport com a jugador federat. Tenia els meus dubtes sobre si realment podria comunicar-me amb els meus companys a pista. Al principi parlàvem en anglès però a mesura que aprenia el català ja parlàvem més i em sentia més còmode.

5. Certament, l'esport és una activitat social i cultural molt estesa al món sencer. Podries detallar-me quins són els seus avantatges per a la propagació de la cultura i, per tant, facilitar la integració de les persones?

Jo sempre he cregut que els esports són universals i són una de les millors coses per conèixer més gent. Avui en dia els esportistes famosos són els millors representants dels seus països i de les seves cultures. Jo crec que l'ànima de l'esport és aquesta. El més important de tot és que malgrat fóssim de diferents colors, de diferents religions o de diferents països, podem estar

junts i gaudir amb allò que ens agrada fer. Per aquesta raó l'esport és una de les coses que més uneix les persones.

6. Ja hem vist que l'esport és un perfecte mitjà per evitar el risc d'exclusió social, però últimament passa per una etapa especial. L'esport ha entrat en una fase d'auge que ha generat en l'augment del preu de les quotes d'inscripció i fitxes federatives. Altrament, l'esport escolar ha adoptat una sèrie de normes (contractació de personal titulat), la qual cosa també ha generat en l'augment dels preus. Quines propostes faries per tal d'evitar que l'esport acabi convertint-se en un luxe?

L'únic que puc dir sobre aquest tema és que jo sempre he defensat la idea que l'esport ha de ser gratuït perquè tothom hi pugui accedir. Per això, crec que no han de ser les famílies o els mateixos jugadors qui han de pagar les fitxes sinó que ha de ser l'estat qui ha d'ajudar a tots els nois i noies que vulguin practicar un esport amb competició.

7. Ja per acabar, cada vegada hi ha més alumnat nouvingut. Correm el risc que si ens quedem amb els braços plegats augmenti l'exclusió social. Quin camí o camins seguiries des de l'escola per aconseguir la millor integració possible?

Cada vegada hi ha més alumnat estranger i això continuarà així sempre en la meva opinió. Vivim en un món global i tothom ha de tenir els mateixos drets de viure una vida digna. Una de les propostes que es feia en aquests últims dies era de fer classes especials per els estudiants estrangers i així separar-los de la resta d'estudiants. Això seria un greu error, ja que provocaria una exclusió total d'aquestes persones. El que s'ha de fer és mentalitzar-se, educar els nens amb certa mentalitat perquè siguin uns bons ciutadans i respectin les altres persones. Ja que l'educació és la base de tot, si tots sabem respectar les altres persones, malgrat que pensem diferents que ells, la integració seria molt més fàcil per a tots.

EXEMPLE 2:

L'ENTREVISTA DE LA SETMANA

Mar Bramona

Jordi L. és un noi de 25 anys, resident a Terrassa i que treballa com a professor d'Educació Física a una escola privada d'aquesta mateixa població. A més a més, és esportista perquè juga a futbol des de ben jove, alhora que és coordinador d'aquest mateix esport a l'escola on treballa. A part de tenir la diplomatura de MEF, actualment està apunt d'obtenir la llicenciatura en INEF. Com podeu veure de feina no n'hi falta, però ens ha deixat uns minuts del seu temps per poder-li fer aquesta entrevista.

-Després d'aquesta presentació, es pot dir que molt temps lliure no deus tenir, no?

Doncs la veritat és que no. No paro, però en cap moment em queixo, perquè és amb el que més gaudeixo en aquesta vida. Poder treballar d'allò que més t'agrada, crec que és una gran avantatge, i a més a més, ara estic envoltat d'uns companys de feina que formem un grup molt interessant i amb el qual podem treballar molt bé.

Alhora, a part de l'horari entre setmana, els dissabtes el matí haig d'anar a l'escola per comprovar que tots els partits de la jornada funcionin amb normalitat.

És molta feina, però que ara no la canviaria.

-Quan comença aquesta afició per l'esport?

Des de que era ben petit. L'afició ve de família, ja que el meu pare de tota la vida que ha jugat a futbol, i en categories elevades, i el meu germà gran des de que té 5 anys que juga a bàsquet, és a dir, que l'entorn familiar sempre ha gaudit de l'esport. Jo vaig començar a fer el que s'anomenava abans, "pre-esport" a l'escola, on entrenàvem a diferents esports alhora, és a dir, fèiem futbol, bàsquet, handbol, hoquei,...i no jugàvem partits els caps de setmana.

-I en concret pel futbol?

En el moment en que l'edat ja no em permetia fer tots els esports, que si hagués pogut hauria continuat amb tots els esports, em vaig decantar pel futbol. Això era quan jo tenia 5-6 anys, el que equival a 1r de Primària.

Ho vaig escollir jo sol, ho dic perquè em vaig trobar amb companys que van escollir el futbol perquè des de casa els pressionaven, però a mi em van deixar escollir, i **vaig escollir-lo perquè era amb el que més gaudia.**

-Què té el futbol que no tinguin els altres esports que mobilitza a tanta gent?

És una pregunta complicada, però crec que **sobretot per la importància que també li donen els mitjans de comunicació**. És l'esport que més publicitat se li fa, que més es retransmet per tots els mitjans, i això fa "enganxar" a molta gent. A més a més, és un esport molt antic, és a dir, que la tradició no és d'ara. En els orígens del futbol reglat, els terrenys de joc era un lloc de revenja entre els participants. Sovint es practicava amb molta violència i no era estrany que molts dels participants acabessin ferits. Els partits es disputaven com a excusa per venjar enemistats privades. A partir del segle XVIII, la societat anglesa va començar a civilitzar l'esport, i en especial el futbol, i això en va fer augmentar molt la popularitat, i des de llavors que la seva popularitat va en augment.

També és veritat que el futbol és molt internacional i que a tot arreu és molt important. Amb altres esports el que passa és que són populars en només determinades zones, però el futbol ho és generalment a tot arreu, i això fa que mobilitzi a tantes persones i que tantes persones estiguin pendents d'aquest esport. Actualment,

és molt fàcil desplaçar-se per tot Europa per anar a veure partits de futbol, i la gent gaudeix molt amb això.

Per últim, només afegir que és un esport no massa complicat d'entendre, és a dir, que no té moltes normes i que no cal ser-ne un expert per poder seguir un partit. Això també ajuda molt en la popularització d'aquest esport.

-Si ens posem una mica més reflexius, creus que la religió i l'esport tenen alguna cosa en comú?

Tot i que no m'agrada barrejar aquests dos temes, perquè crec que difereixen en moltes coses, el que sí que és veritat és que, molt sovint, crea tal seguici i tal profecia, com si d'una religió es tractés, això sí, salvant les diferències. Però, repeteixo, no crec que s'hagi de comparar amb la religió. **És posar en relació dos aspectes que poden compartir moltes coses, però que no al mateix nivell.**

A nivell individual dels jugadors però, la religió sí que és present en tots els clubs, ja que en un mateix equip hi conviuen moltíssimes religions, i crec que és una gran tasca per part dels entrenadors, saber com tractar cada jugador en funció de les seves creences.

-És tant important realitzar esport? Per què? Fins a quin punt creus que es pot considerar imprescindible?

Sí. És molt important realitzar esport, i sobretot començar des de ben petits. **Jugar a un esport vol dir aprendre uns valors**, tals com el respecte, el companyerisme, la solidaritat, és a dir, l'esport educa. Per tant, a nivell social és un element molt favorable pel desenvolupament dels nens i nenes, i a més a més, té un component per la salut que no cal ni discutir.

Crec que és imprescindible, però a diferents nivells. És a dir, ens hem de treure la idea que practicar esport vol dir fer bàsquet, futbol, voleibol o hoquei. És un gran error. Anar a caminar tres dies a la setmana, una hora, és fer esport. No ha de ser un esport de competició. **En funció de l'edat, de les preferències de cada persona, aquesta ha d'escollir l'esport amb el que més gaudeix i amb el que vegi que més pot treure'n bon resultat el seu cos.**

Ara bé, tampoc hem de caure en l'error de dir que aquell que no practica esport té una mala salut. Es tracta de saber aprofitar els avantatges que aquest dona, i sinó decantar-se per algun altre tipus d'exercici.

-Tornem a la realitat de cada dia, perquè vas voler estudiar MEF?

La veritat és que la meva intenció era estudiar INEF des del principi, però no vaig poder entrar a causa de les proves físiques, i la carrera que més s'assemblava a l'INEF era MEF. A més a més, si feia MEF, l'accés a INEF després, m'era molt més fàcil, i per això ara estic acabant l'INEF. Tot i això, ho vaig fent a poc a poc, ja que compaginar-ho amb les tasques de mestre i coordinador no m'és gaire fàcil, però jo crec que l'any que ve ja la podré acabar, ho això espero!

-Estàs content de la formació que vas rebre?

No em puc queixar, tot i que crec que el magisteri necessita una renovació. ***Crec que és una carrera massa curta, i que almenys s'hauria d'ampliar a un quart any.*** Molts dels interessants temes que es tracten, tant a nivell teòric com a nivell pràctic, es fa a un nivell molt general, i a la que s'intenta aprofundir, el temps corre en contra.

He tingut bons professors que m'han ensenyat moltíssim, però també n'he tingut d'aquells que et fan avorrir l'assignatura.

Malgrat tot, siguin com siguin els professors, fins que no entres amb contacte amb els alumnes, i amb el dia a dia de l'aula, no te'n adones del que realment vol dir ser mestre. En aquest sentit, vaig poder fer moltes pràctiques durant la carrera, i aquest és un aspecte que sí que vaig agrair dels tres anys que vaig estar a la Universitat.

-Quan acaba un mestre la seva formació?

Per molt tòpic i típic que sembli, la formació del mestre no acaba mai, i qui cregui que sí, és ben bé que s'ha equivocat de professió. Sempre s'aprenen coses noves i és necessari aprendre coses noves, ja que a l'aula tens 25 persones diferents les unes amb les altres, però que les has d'atendre a les 25, i cada una amb les seves necessitats. Per poder respondre a això, és obligatori conèixer noves metodologies, mètodes, eines per poder atendre a la diversitat de l'aula. El mestre ha de fer cursets, però no només s'aprèn fora de l'escola, ***dels propis companys, i sobretot, dels propis alumnes, crec que els mestre podem, o almenys, hauríem d'aprendre moltes coses.***

-Si ens centrem en la teva tasca com a coordinador del futbol escolar, perquè vas acceptar aquesta gran tasca?

Com pots veure la meva debilitat pel futbol és innata, i com que en aquell moment tenia temps, la vaig acceptar. Vaig agafar-la ara farà dos anys. Vaig tenir a favor també, que coneixia molt bé el funcionament de l'esport a l'escola, ja que com a mestre d'Educació Física hi estava molt en contacte, i això també em va acabar de donar l'últim impuls.

M'agrada que em diguis *gran tasca*, perquè molt sovint la feina de coordinador d'algun esport no està del tot valorada, i crec que és bàsica per tal que les activitats extraescolars d'una escola funcionin correctament.

-A nivell d'escola, aposteu molt per l'esport escolar?

Sí que apostem molt per l'esport, però a causa de les instal·lacions que tenim, l'oferta queda una mica limitada en dos esports, el bàsquet i el futbol. Quan vaig començar com a coordinador, es va introduir el Judo i el Patinatge, però no acaben de tenir molta demanda.

Pels més petits de l'escola s'ofereix el "pre-esport", on es treballen una mica tots els esports.

-Quins han de ser els objectius d'un equip de futbol escolar?

Jo et puc parlar dels nostres objectius que com a escola tenim a nivell de futbol. Per sobre de tot, ***que tots els alumnes de l'escola, sense cap distinció, hi puguin participar.*** És una activitat oberta a tothom i a la que tothom hi pot accedir. Alhora, volem que els nens i nenes s'ho passin bé i gaudeixin de l'esport. Que sigui una oportunitat per fer nous amics, una oportunitat per tal que els entrenadors o monitors ***transmetin uns valors molt necessaris per viure a la societat.*** Que aprenguin un comportament. Sens dubte que també es potencia que facin esport, que treballin el cos, i que aprenguin a competir, però ***competir vol dir aprendre a guanyar i a perdre, saber valorar els punts positius que té una derrota.*** És per això, que en el moment d'escollir els entrenadors és el primer que els hi transmetem.

També volem que els nens i nenes aprenguin l'esport, en aquest cas el futbol, però mai sense oblidar la part lúdica.

Valorem també, l'avantatge que té l'esport en relació a la vida acadèmica dels alumnes. Fer esport els hi serveix com a forma d'organitzar-se. Fer esport implica unes hores, que s'han de saber organitzar per poder-ho compaginar tot.

Relacionat amb això, perquè creus que els pares, si els resultats acadèmics dels seus fills no acaben d'anar del tot bé, el primer que fan és desapuntar-los de l'esport que practiquen?

Els adults que duen a terme aquesta pràctica vol dir que han apuntat els seus fills a fer esport perquè ells deuen treballar i no els volen deixar sols. Com que no veuen els avantatges que anteriorment comentava, pensen que si els desapunten, els nens tindran més temps i es podran organitzar millor. Però és un gran error. ***El problema d'aquell nen és que potser no es sap organitzar ell sol i necessita l'ajuda de l'adult, i no la rep.*** Com a escola tenim comprovat, que molts dels alumnes que els pares els desapunten per obtenir mals resultats acadèmics, la millora d'aquests és mínima o a vegades, inexistent, ja que el problema de desorganització segueix existint.

-Quina diferència hi ha entre un equip d'un club i el d'una escola?

Com deia abans, en una escola hi pot participar tothom, en canvi, en un club la selecció és més evident. No tothom hi pot participar.

A més a més, a nivell econòmic, la matrícula a un club és molt més cara, a part que després has de pagar tot l'equipatge que és el que realment et fa gastar més diners. A l'escola, amb el preu de la matrícula entra una part de l'equipatge, i la motxilla i el xandall llarg, les famílies que el vulguin el poden pagar a part. Però, com que la majoria fan Educació Física a l'escola, el xandall llarg ja no cal que el comprin, perquè el tenen per l'escola.

A nivell de transmissió de valors, també s'hi troben diferències importants. El club prioritza la victòria i la competència, en canvi, a l'escola, la prioritat és el nen en relació amb els seus companys, i si a més a més aprèn molt, i si a més a més guanyen, perfecte, però si no, no hi ha cap problema. Hi ha un exemple molt clar. ***Nosaltres mai farem fora a un entrenador/a per culpa d'acumular moltes derrotes***, això en un club segurament que no passaria.

-Jo que també estic ficada en el món de l'esport, molt sovint veig actituds bastant lamentables de l'adult davant el joc dels nens, com ho valoreu?

Tens tota la raó. Tot i que estic molt content del comportament dels pares a nivell de futbol dels diferents equips que coordino, sí que és veritat, que a vegades els pares es posen en situacions que no els pertocuen. ***Els pares haurien d'anar a veure els seus fills i a educar-los des de fora, ensenyant maneres de comportament***, i és el que moltes vegades no compleixen. Criden, insulten els àrbitres, els entrenadors,...i el més greu de tot això és que després els nens traslladen aquesta actitud a la pista, perquè ho veuen fer dels seus pares.

-Des de l'escola s'intenta conscienciar d'alguna manera?

Sí, ja que com deia abans és un dels objectius que com a escola tenim. Sempre, al inici de temporada fem una reunió explicant totes aquestes coses i de moment els pares ens han reaccionat molt bé, tot i que sempre hi ha aquells que per moltes vegades i de moltes maneres diferents que els hi diguis, és superior a ells. A més a més, si després parles amb el tutors o tutores d'aquests alumnes, observes que l'actitud amb la mestra és la mateixa.

-Ja per acabar, com lligaries els dos aspectes que envolten la teva vida, esport i escola?

Seré molt breu, però crec que la frase que diré ara ho resumeix tot bastant bé. L'esport és una metodologia lúdica que et permet aprendre moltes coses, i si a més a més, el poses en un context escolar, les opcions es multipliquen. ***L'escola és un gran lloc per practicar esport, ja que s'aprèn, es disfruta, i sobretot, s'educa.***

-Moltes Gràcies, Jordi.

A vosaltres.

2.3.- L'ANUNCI.

Pensa en una possible revista d'un club esportiu o d'una escola, esplai, etc. i en l'anunci d'un campus, jornada, colònies, representació, partit, presentació de la temporada, aconteixement, etc..

L'ANUNCI

FUNCIO

La publicitat en la premsa, com la publicitat dels altres mitjans de comunicació, pretén cridar l'atenció dels lectors i lectores i aconseguir que comprin el producte anunciat tot utilitzant diverses tècniques d'informació, persuasió i seducció. Té com a objectiu fomentar el consum, però també incideix en aspectes ideològics: fomenta la ideologia capitalista, difonent determinats valors i signes socials. En el fet de vendre es va més enllà del producte. El producte té valors associats: prestigi, èxit, joventut, erotisme, etc. Busca tu altres objectius en el teu anunci.

TIPUS I CONTINGUTS

Els recursos i tècniques utilitzats pels creatius varien segons el producte que ofereixen i l'audiència a qui va dirigida. Un anunci dirigit a les mestresses de casa tindrà ben poc a veure amb un spot dirigit als joves ja que proposarà unes actituds i valors ben diferents. Les estratègies i recursos persuasius utilitzades pels publicitaris es podrien classificar en dos tipus:

- **Persuasió racional:** basada en l'argumentació raonada. Intenta demostrar els avantatges del producte. Exemples: el detergent que renta més blanc, el rellotge que no s'espantja mai, el paper d'alumini que no deixa que l'aliment s'adulteri,..
- **Persuasió emotiva:** tracta d'arribar als sentiments del consumidor per decantar-lo cap a la marca o producte anunciat. Aquesta tècnica intenta atribuir o associar al producte una sèrie de qualitats, actituds, valors, etc.. La persuasió actua sobre el consumidor a nivell pre-conscient mitjançant mecanismes psicològics d'identificació i projecció.

PROCÉS D'ELABORACIÓ

El procés d'elaboració d'un anunci ha de seguir les següents fases o etapes:

- **Estudi de mercat:** es fa abans de les campanyes. Investiguen les característiques dels consumidors, el seu comportament, necessitats, actituds, hàbits, costums, preferències, etc.
- **Elaboració del *briefing*:** document breu amb les dades necessàries per crear l'anunci.
 - Emissor: informació de l'entitat o empresa que emet l'anunci
 - Context : entorn social i econòmic en què es realitza la campanya
 - Destinataris: dades sociodemogràfiques i psicodemogràfiques (o característiques socials, econòmiques i psicològiques)
 - Objectius

- Producte: valors associats a difondre
- Terminis i pressupost
- **Ideació i creació de l'anunci**
- **Difusió de l'anunci o la campanya**

ESTRUCTURA/ ELEMENTS

L'anunci escrit té dos elements bàsics: el text i la imatge.

- **Imatge:** la imatge de l'anunci compleix funcions molt diferents: es pot utilitzar com a element per reafirmar o complementar la idea expressada en el text, per donar informació gràfica sobre el producte, o bé pot tenir una funció connotativa que insinui o comuniqui conceptes o idees que difícilment es podrien expressar amb paraules. En aquest cas podem distingir entre:
 - Imatge literal o denotada: escena, personatges, objectes representats de forma més o menys versemblant
 - Imatge simbòlica o connotada: tot allò que suggereix la imatge literal: records, associacions, projeccions, emocions, dissenys,.. A través de la imatge connotada és fàcil la vehiculació de valors o ideologia.
- **Text:** format per:
 - **Titular:** o frase de crida; té la finalitat de captar l'atenció del destinatari. En una mateixa campanya es poden usar diferents titulars.
 - **Cos:** text on s'explica i argumenta tot allò que interessa comunicar de l'anunci. No ha de ser gaire llarg, ha de donar la informació justa, amb llenguatge senzill i clar. Amplia idees però sense sortir de la idea que dona el titular.
 - **Marca:** el conjunt logotip i símbol gràfic identifiquen l'anunciant.
 - **Eslogan:** frase curta que sintetitza la idea base de la campanya. Acompanya la marca i ajuda a recordar-la. És un element clau i sol mantenir-se en els diferents anuncis que componen una campanya. Ex: Som 6 milions, És bo, és Borges, Barcelona neta.

LLENGUATGE

En el text publicitari s'utilitzen una sèrie de recursos lingüístics:

- Antítesi: contrast de dues idees, dues paraules o dues expressions de significació oposada
- El·lipsi: elisió d'una o més paraules
- Equívoc: paraula o expressió de doble sentit
- Paradoxa: unió de paraules o idees aparentment contràries, però que són certes malgrat l'absurd inicial
- Prosopopeia: atribució de qualitats humanes a objectes inanimats
- Reduplicació: repetició diverses vegades d'una mateixa paraula
- Metàfora: comparació entre dos elements sense utilitzar cap tipus de nexa
- Hipèrbole: exageració aplicada a un producte o qualitat

Com el text en la imatge publicitària s'utilitzen diferents recursos visuals. Algunes de les formes i tècniques més utilitzades pels publicistes per confeccionar els anuncis son: l'ús i la manipulació del color, la manipulació de l'escala dimensional i volumètrica, i la manipulació de la mateixa imatge,.. Així mateix s'acostuma e tenir cura de la composició o construcció de la imatge i es fan servir, com en el text, diferents recursos retòrics: repetició, acumulació, el·lipsi, hipèrbole, similitud, inversió,..

2.4.-NOTÍCIA.

Tema: Valors, violència, dopatge, etc.

Lectura vinculada: Ponència: AGRESIÓN Y VIOLENCIA EN EL DEPORTE
D. Eduardo M. Cervelló Gimeno .Profesor Titular de la Universidad de Extremadura. Facultad de Ciencias del Deporte.

<http://www.dip->

[alicante.es/formacion/es/menu/almacen/violencia_y_sociedad/mesa6/Eduardo Cervello.PDF](http://www.dip-alicante.es/formacion/es/menu/almacen/violencia_y_sociedad/mesa6/Eduardo_Cervello.PDF)

NOTICIA

DEFINICIÓ

Informació sobre fets recents, importants o interessants, especialment quan és publicada o difosa.

FASES

1. Detecció

- Captura del fet, directament o indirectament (testimonis, altres fonts d'informació)
- Selecció dels fets i detalls més rellevants
- Verificació de les dades obtingudes (noms correctes, fiabilitat de les fonts emprades, números precisos...)

2. Redacció

- **El text ha de respondre a les sis preguntes**
 - **QUI?**
 - **QUÈ?**
 - **QUAN?**
 - **ON?**
 - **COM?**
 - **PER QUÈ?**
- El registre lingüístic emprat bàsicament ha de ser l'estàndard. Cal evitar vulgarismes, paraules connotades, frases inacabades...
- La sintaxi ha de ser clara i concisa: subjecte + verb + complements. Els fets es narren; per tant, és molt important l'ordre amb què s'exposen i utilitzar marcadors

temporals.

3. Presentació final. Un cop el/la periodista ha redactat la notícia, aquesta, d'acord amb els criteris de l'equip de redacció, s'ha de

- Situar
- Acompanyar de suport gràfic
- Corregir

EXEMPLE 1.

Javier Busquier Garcia

Noticia

La Finestra, 15 – 3 – 08

Un jugador acaba hospitalitzat a causa d'una agressió en el terreny de joc

Els greus esdeveniments que es van registrar ahir al camp del F.C.La Ràpita, durant el partit en que el C.F.Vallirana es va imposar per 2 – 4 a La Ràpita, han acabat amb l'hospitalització d'un dels jugadors del Vallirana.

La confrontació va tenir lloc al minut 86 de partit quan, després d'una entrada brutal d'un dels jugadors de la Ràpita, tot l'equip del Vallirana va anar a demanar-li explicacions. En un moment es va formar una pinya de jugadors i va ser aquí quan un jugador de la Ràpita va donar un cop de puny a un jugador del Vallirana, obrint així un seguit de cops interminable. Els cops de puny i les puntades de peu eren inapreciables enmig de tot aquell caos de jugadors. Després d'una bona estona separant-los, alguns aficionats i els equips tècnics d'ambdós equips van aconseguir acabar amb les agressions. Un cop finalitzada la batalla, els jugadors dels dos equips van poder veure com un jugador del Vallirana estava a terra, amb la ma plena de sang, mentre la mantenia al front. En aquest moment el pare del jugador va entrar al camp i, amb l'ajuda d'altres jugadors, no van trigar gaire a pujar-lo al cotxe per dur-lo al hospital.

Els que es van quedar al camp van començar a parlar sobre els diferents factors pels quals aquell jugador havia reaccionat d'aquella manera tant violenta. Alguns deien que era un jugador de sang calenta i que, a mig partit, de vegades feia una entrada forta, així que estaven acostumats, que era la seva forma de manar al mig del camp. Però els de Vallirana no estaven d'acord, ja que l'entrada l'havia fet al minut 86 de partit, cosa que no servia per marcar el territori, sinó simplement per fer un ús hostil de la violència. Molta gent opinava que el fet que el Vallirana anés segon a la classificació i La Ràpita anés a dos punts, també podia haver influït. Deien que el jugador, en veure que el Vallirana s'escaparia amb cinc punts més doncs va tenir un rampell de violència. A tot això, l'entrenador del Vallirana argumentava que, degut a la gran qualitat individual del jugador agredit, el defensa va voler acabar amb ell amb una entrada brutal i que, com no va poder, va desfogar-se donant-li un cop de puny.

Si fem cas a l'opinió de l'entrenador (que és la que compartia la majoria dels de Vallirana) podríem classificar l'actitud del jugador de La Ràpita a dintre d'un dels models explicatius de les agressions a l'esport, més concretament, a la hipòtesis de la frustració - agressió. Aquesta ens diu que quan un jugador no pot aconseguir el seu objectiu (ja sigui marcar a un jugador, marcar gol, guanyar un partit, remuntar,...) es frustra, i és en aquest moment quan agredeix a l'altre. Tot i això, cal atendre a un factor que, com deia Berkowitz (1978), va influir en l'agressió. Aquest era el públic, tots els que anaven amb La Ràpita estaven incitant i burxant el seu jugador per a que reaccionés violentament, ja que ja el coneixen i saben com es comporta. Esdeveniments i situacions com aquestes no s'haurien de donar mai, però desgraciadament cada cop són més freqüents.

En aquests moments el jugador es troba a l'hospital, ja se li han fet les proves pertinents i tot ha quedat en un ensurt, encara que ha estat en observació tota la nit i fins aquesta tarda no li donaran d'alta. Va patir un cop al cap que li va fer un tall de 3 cm al front i per això li sortia tanta sang. Tot i això, degut a la

gravetat que poden comportar els cops al cap, els metges l'han mantingut ingressat per evitar més ensurts.

El pare del jugador ha decidit denunciar la persona que va agredir el seu fill, i en aquests moments està parlant amb el seu advocat.

EXEMPLE 2:

El líder supera un Montcada desquiciat

L'àrbitre va expulsar l'entrenador visitant i va concloure la primera part abans d'hora pels insults d'alguns pares

David Galcerán

Barcelona.

El futbol base va ser testimoni aquesta setmana d'un trist episodi de polèmica i violència verbal, en la disputa d'un partit de futbol aleví.

L'Escola de Futbol TARR, situada al barri de Montbau, a Horta-Guinardó, es disposava a presenciar el partit de la jornada 20 del Campionat de Primera Divisió Aleví, entre els equips de la U.B. Catalonia i la Escola de Futbol Montcada.

Una acció d'atac del mogut partit

L'equip local arribava a l'encontre amb una trajectòria impecable en el campionat, sense haver cedit cap punt, i com a líder destacat de la categoria. Els visitants, en canvi, amb un joc irregular, estaven situats a la setena posició, ni més ni menys que a vint-i-set punts del seu rival. Amb el seu primer entrenador sancionat, la suposada desigualtat s'accentuava.

El partit va començar amb un joc de tanteig per part dels dos equips, en uns minuts en els que cap equip prenia la iniciativa per buscar la victòria. A l'equador de la primera part va arribar el primer gol. Una gran jugada de combinació del Catalonia, precedida d'unes mans involuntàries al mig del camp, va ser finalitzada des de d'interior de l'àrea pel davanter centre, que estava lliure de marcatge. El porter rival, amb una bona estirada, va poder salvar aquest primer xut, però no el segon, producte del refús. Amb el partit desnivellat, el Montcada estava obligat a avançar les seves línies cercant l'empat. Aquest moviment tàctic va provocar molt forats en la seva defensa, que l'equip local es mostrava disposat a explotar. Així, només tres minuts després del primer gol, en una jugada de contraatac, va arribar el segon. Una passada en profunditat a la que el porter visitant no va arribar pels pèls, la va convertir un atacant, trencant mínimament el fora de joc, en gol.

En aquest moment el partit es va complicar. Els pares de l'equip visitant, creient il·legals els dos gols, van començar a murmurar a la graderia en contra de l'àrbitre. També l'entrenador, que tot i la seva sanció estava situat just darrera de la seva banqueta, va verbalitzar la seva disconformitat. El col·legiat, en resposta a les reiterades protestes, va amonestar el segon entrenador, i en segona instància, davant la negativa dels dos preparadors a mostrar-se raonables, el va expulsar.

L'embolic d'aquest primer temps encara no havia acabat. Indignat per la decisió arbitral, un dels pares es va dirigir amb insults i gestos violents al jutge del partit, que, amb vuit minuts d'antelació, va finalitzar la primera part.

El temps a vestidors no va refredar gens els ànims dels pares i entrenadors de l'equip visitant, que des de l'exterior del camp van seguir increpant l'àrbitre, quan aquest va decidir reiniciar el matx.

El partit havia perdut tot el seu al·licient i, descentrats i dirigits pel delegat de l'equip, els visitants prou van fer en mantenir el resultat al marcador. Marcador al que encara va pujar un preciós gol de falta directa, a dos minuts pel final, per arrodonir la victòria local. Un genialitat que no va maquillar el lamentable espectacle que s'havia viscut.

2.5.- CRÒNICA: de partit, competició, jornada, torneig, campus, colònies, sortida, etc.

Lectura vinculada: Gertrud Pfister: Esport, gènere i etnicitat. El cas de les dones immigrants. Catedràtica de Sociologia de l'Esport. Institute of Exercise and Sport Sciences. Universitat de Copenhaguen, Dinamarca. Revista Apunts N° 78 pp. 117-124
http://www2.inefc.net/apunts/catalan/revistas/materia/78/esport_genere.htm

CRÒNICA

DEFINICIÓ

Gènere periodístic informatiu basat en la narració directa de fets que s'estan produint o que s'han produït recentment.

OBJECTIU

Narrar fets esdevinguts amb major proximitat i, per tant, amb més detall i més emoció

TRUC

Cal crear una instància narrativa, com una mena de personatge, que expliqui.

EXEMPLES DE FETS QUE PODEN SER TRACTATS EN FORMA DE CRÒNICA:

Un partit de bàsquet
Un entrenament.
Un torneig.
Un campus.

CARACTERÍSTIQUES

El periodista s'implica en els fets narrats:

- Pot triar la primera persona singular (jo) o plural (nosaltres), tot i que també pot optar per la tercera.
- Pot fer anàlisis, valoracions i interpretacions
- Ha de conèixer bé el tema de què tracta

EXEMPLE 1:

CRÒNICA:

Carolina Gamarra Rodríguez

Fase FINAL de CONJUNTS (CEM Mar Bella 12 d'abril de 2008)

Después de una larga jornada durante todo el mes de febrero y marzo, las alumnas de Gimnasia Rítmica del C.E. Jaume Balmes, llegaban el 12 de abril a las competiciones de conjunto en la *sala Barcelona 92 (palau Sant Jordi) Passeig Olímpic 5-7*. Los nervios se respiraban en el ambiente y las jóvenes hacían ejercicios de relajación en el vestuario mientras las organizadoras las maquillaban. Había costado llegar mucho hasta la final de esta competición, ya que había habido mucha rivalidad con otros grupos del Baix Llobregat hasta llegar aquí.

Su actuación sería a las 10.45 minutos de la mañana, justo después de las niñas de Sant Ignasi (ganadoras del año pasado). Éstas lo hicieron realmente bien, aunque mientras Jaume Balmes esperaba su entrada, se oían comentarios sobre los pequeños fallos que habían tenido las rivales. Esto les

motivó para salir con más fuerza que nunca. Ana C. monitora de Balmes, animó a sus niñas antes de salir a la alfombra. Parece que esto también fue un determinante para la estelar actuación que las gimnastas llevaron a cabo.

Sin duda, era la música más original que se escuchó en toda la competición, una parte lenta y llena de magia al principio que acababa con un golpe de tambor dando paso a la parte más movida de la coreografía. Fue en este último bloque donde las niñas de Balmes se lucieron haciendo saltos y equilibrios absolutamente con gran coordinación. Parecía ir todo demasiado bien, en las gradas las madres ya celebraban la victoria, pero cambió las caras cuando Alba B. (la benjamín del equipo), calló al hacer la vertical finalizando la actuación. Un pequeño silencio se hizo, pero de momento reaccionaron y todos siguieron aplaudiendo. Las chicas salieron de la pista menos contentas de lo que entraron, sabían que aquella vertical no les daría la medalla de oro, pero una vez más, Ana (la monitora) hizo un buen trabajo valorando lo bien que todo había ido e hizo recapacitar a las niñas sobre lo bien que lo habían pasado.

Al final vimos como las madres se resintieron más a este resultado que las propias niñas. Finalmente ni Jaume Balmes ni Sant Ignasi lograron el oro en estas competiciones escolares. Fue la Salle Bosanova, el grupo triunfador de la mañana. Balmes volvió a casa con una sonrisa forzada de la pequeña Alba Blasco y una plata bien merecida.

EXEMPLE 2

CRONICA

Sergi Esteve

El primer equip femení del Vilanova CF aconsegueix una important victòria

El partit disputat entre el Vilanova CF i Castellar al Complex Esportiu Parc Garraf de Vilanova i la Geltrú, va tenir un clar dominador de principi a fi com demostra el resultat final de 3 a 0 a favor de l'equip local.

L'equip Vilanoví, va sortir al terreny de joc amb la clara convicció que el partit s'havia de guanyar ja que el Castellar és un equip que estava situat a la taula de classificació per darrera del equip local. Des de els primers minuts de joc la pilota només pertanyia al Vilanova, i la majoria del joc es canalitzava a través

de la seva capitana que s'encarregava de moure la pilota d'una banda a l'altre. Fruit d'aquest domini no va tardar en arribar el primer gol en el minut 14 de la primera part, marcat per la davantera amb el dorsal 9.

Els minuts següents al gol local, el Castellar va arriscar una mica més i va aconseguir apoderar-se de la pilota, però només va poder xutar un cop a porteria sense inquietar a la portera local. En un contra atac ,durant el minuts de domini del Castellar, el Vilanova va estar apunt de fer el segon gol, ja que en la mateixa línia de meta el defensa amb el dorsal 4 va evitar el gol. Tant les jugadores del Vilanova com el públic assistent al estadi van reclamar penal en aquesta jugada per que van entendre que el dorsal 4 va tocar la pilota amb la ma després de haver-la tocat amb el peu. L'àrbitre va considerar les mans com involuntàries i per tant va deixar seguir la jugada.

Al minut 30 de partit i amb el partit dominat de nou per les jugadores del Vilanova va arribar el segon gol, obra de la jugadora amb el número 7. Un xut preciós des de fora del àrea de penal que la portera visitant va aconseguir tocar però no va poder evitar que la pilota traspases la línia de gol. Amb el resultat de dos a zero es va arribar a la mitja part.

En la segona part, el partit va perdre tota la vistositat de la primera part, i es va presenciar un partit de centre del camp, només varem comptabilitzar tres xuts sense perill entre els dos equips, i el tercer gol del Vilanova. En la única jugada de qualitat de tota la segona part, la jugadora local, el dorsal 21, va agafar una pilota a mig camp va anar-se'n de la seva marcadora per velocitat, i es va regatejar dos defenses més abans de plantar-se sola davant de la portera i amb precís xut creuat marcar el tercer gol per el seu equip.

Quan faltaven menys de 5 minuts per arribar al minut 80 i per tant al final del partit, l'entrenador local va aprofitar l'últim canvi volant que tenia per retirar del camp, a la capitana del equip, i a l'autora del tercer gol, per que rebessin l'aplaudiment de la graderia.

Crònica

EXEMPLE 3

Àngela Borràs

El Palau Olímpic viu el Campionat de Catalunya de bàsquet femení

Aquest cap de setmana, els diferents equips de bàsquet femení que representen cada comarca de Catalunya, es van reunir a la ciutat de Badalona per disputar el torneig anual "Fases de Catalunya".

Tot i que aquest torneig es celebra des de fa molts anys, és el primer cop que es centra únicament en el bàsquet femení, i d'aquesta manera animar les noies a practicar-ho.

Divendres a la tarda van començar els partits a l'antic pavelló de la Penya, "**Els Països Catalans**", amb un ambient ple de familiars i amics de les jugadores que, des de les grades, les animaven. Vam comprovar que fins i tot arribaven autocars de Girona, Tarragona i Lleida per no deixar soles les jugadores. Pel que fa als seguidors dels dos equips de Barcelona, ho van tenir més fàcil per arribar.

Els resultats d'aquest dia van ser els següents.

Teresianes – Torre Balldovina [44-42]
Aula Escola Europea – Manuel de Pedrolo [36-64]
Manuel de Pedrolo - Immaculada de Lloret [67-71]
Torre Balldovina - Aula Escola Europea [55-38]

Els coordinadors d'aquesta trobada van intentar que, tot i que es tractés d'un torneig on tothom vol guanyar, les noies passessin un cap de setmana agradable i coneguessin gent nova. Per aquest motiu, el lloc d'allotjament i de concentració de tots els equips va ser **La Conreria**. A més a més, el col·legi dels Maristes, va col·laborar prestant el menjador de l'escola.

Pel que fa als partits de dissabte, es van disputar a Pomar, al pavelló **Casagemes**. Els resultats d'aquest dia van ser els següents:

Torre Balldovina (Barcelonès) – Immaculada de Lloret (Girona) [67-38]
Manuel de Pedrolo (Lleida) – Teresianes (Tarragona) [63-55]
Aula Escola Europea (Barcelona) - Immaculada de Lloret (Girona) [46-55]

Finalment, diumenge es va viure al **Palau Olímpic** una jornada protagonitzada pels nervis, ja que fins l'últim partit ningú podia saber amb exactitud quina seria la classificació.

Els resultats d'aquests últims partits de les Fases de Catalunya van ser:

Torre Balldovina – Manuel de Pedrolo [47-49]
Aula Escola Europea – Teresianes [32-53]
Teresianes – Immaculada de Lloret [58-36]

Tot i que tots els equips van jugar molt bé i es van esforçar al màxim per vèncer i aconseguir una de les tres primeres posicions, tant l'equip colomenc **Torre Balldovina** com les **Teresianes** de Tarragona es van situar en primer lloc empatades amb 10 punts, però el bàsquet average va desfavorir l'equip de Barcelona i les **Teresianes** es van proclamar campiones de les Territorials

Classificació final de les Territorials:

Equips	J	G	P	Punts
AMPA Teresianes (TARRAGONA)	4	3	1	10
CEIP Torre Balldovina (Sta. Coloma de Gramenet)	4	3	1	10
IES Manuel de Pedrolo (Tàrrrega)	4	2	2	8
C. Immaculada de Lloret (Girona)	4	1	3	6
Escola Aula Europea (Barcelona)	4	1	3	6

2.6. ARTICLE D'OPINIÓ/COLUMNA: Mostra el punt de vista del que el signa. Tria un tema que et preocupi i expressa la teva opinió.

Lectures vinculades:

Teresa Franquesa i Codinach.

Situación comprometida .

http://www.mma.es/portal/secciones/formacion_educacion/reflexiones/firma2.htm

Educació (ambiental) per la sostenibilitat a l'escola.

http://www.sostenible.es/pubnoticia/inici.asp?p_idioma=1&p_id=397300

ARTICLE D'OPINIÓ

Els articles d'opinió expressen l'opinió del seu autor o autora sobre un tema o fet determinat. L'objectiu o intenció de la majoria d'articles és opinar per tal de donar claus per a la interpretació dels fets o temes d'actualitat al públic lector. Són personals i subjectius.

TIPUS

En els diaris i revistes hi ha dos tipus bàsics de text d'opinió:

- L'article d'opinió és un text sense periodicitat fixa firmat per professionals que col·laboren esporàdicament amb un diari o publicació determinada.
- La columna, en canvi, és un text, de periodicitat i ubicació fixa escrit per un col·laborador també fix, que acostuma a tenir certa afinitat amb la línia del diari.

CONTINGUTS

Els articles i columnes d'opinió enfoquen i tracten qüestions ben diverses, des de les més anecdòtiques i intranscendents fins a les més serioses i complexes, des de temes de la vida quotidiana fins a qüestions d'alta política. Són, per tant, heterogenis i heterodoxos temàticament.

Tot i això, la majoria dels articles es poden agrupar en un d'aquests àmbits temàtics:

- **INFORMACIÓ INTERNACIONAL:** comenten interpreten els esdeveniments polítics o qüestions social d'àmbit internacional
- **INFORMACIÓ NACIONAL i REGIONAL:** tracta el s esdeveniments polítics d'àmbit nacional autonòmic o regional
- **SOCIETAT O ASPECTES SOCIALS:** expressen opinions i punts de vista sobre temes socials. No van necessàriament lligats a l'actualitat immediata.
- **VIDA QUOTIDIANA:** comenten fets o qüestions socials més concrets,

específics i quotidians. No estan, tampoc, necessàriament lligats a l'actualitat immediata.

- CULTURA/ ART: comenten i opinen sobre qüestions artístiques i culturals

PROCÉS

Com els textos literaris, l'elaboració d'un article és personal i cada autor o autora té les seves pròpies formes de crear i escriure. Tot i així, es poden enumerar un seguit de passos que s'acostumen a seguir a l'hora d'escriure aquest tipus de text:

Triar un fet, esdeveniment o tema d'actualitat

- Buscar documentació i informació diversa sobre aquest fet o tema
- Redactar l'esborrany de l'article
- Revisar i redactar definitivament l'article

ESTRUCTURA

L'estructura bàsica d'un article d'opinió és la següent:

- INTRODUCCIÓ: explicació dels fets, temes o qüestions d'actualitat que es volen tractar
- **COS DE L'ARTICLE:**
 - **Ampliació, explicació dels fets**, relació o comparació amb altres fets anteriors, contextualització
 - **Opinió, argumentació:** exposició de l'opinió o punt de vista,
- CONCLUSIONS: reafirmació de les opinions expressades/ proposades i mesures a prendre

LLENGUATGE

Els articles d'opinió presenten una gran diversitat lingüística i estilística. Segons el tema que tractin poden anar des d'un registre periodístic i una llengua estàndard fins un registre literari amb totes les seves característiques. Els articles d'opinió, com els textos, literaris admeten un estil propi de cada autor o autora.

EXEMPLE:

Article d'opinió

Raúl Puga i Fernández

- **Salvem el Calamot! No al Pla de Ponent!**

Centenars de persones tallen els carrers més transitats de la ciutat de Gavà. Criden a l'uníson els eslògans que encapçalen aquest article. Homes i dones, nens i vells, joves i adults, lluiten junts contra plans de destrucció.

En efecte, la *Plataforma No al Pla de Ponent* va fer sortir al carrer totes les persones contràries a un pla urbanístic que atempta contra la natura. Moltes són les raons que empenyen a la seva defensa, però més encara són els interessos (econòmics, és clar) del consistori per tirar-los endavant.

El primer motiu de defensa del Pla, aprovat pel govern municipal (PSC-ICV-EUiA), és la demanda creixent de pisos a la zona. Sota aquest precepte es preveu la construcció de 5.000 habitatges fins el 2012. Malgrat això, uns estudis recents demostren que a Gavà hi ha 1.800 pisos buits. Tenint en compte que la demanda mitjana dels últims anys és de 300 habitatges/any, si s'habiliten les vivendes desocupades hi hauria oferta durant un mínim de 6 anys.

Potser la veritable excusa no és la manca d'habitatge... I és que l'Ajuntament va vendre la gran majoria de terrenys que ara es preveuen construir a preu d'amic. Tràfic d'influències? Corrupció? Prevaricació de fons públics? Encara no s'ha demostrat que sí, però tampoc que no.

I què suposarà la construcció d'habitatges en aquella zona? Primer de tot, és l'únic reducte natural entre el Delta del Llobregat i el Parc del Garraf. És per aquest motiu, que un anàlisi exhaust d'estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona afirmen que "*l'impacte ambiental del Pla de Ponent és crític i, per tant, a dret de llei no s'hauria de poder executar*". "*Eliminar aquest corredor biològic suposaria l'eliminació de l'únic pulmó del Baix Llobregat sud*", corroboren des de l'associació ecologista Quercus.

L'impacte, però, no serà únicament a nivell biològic, sinó que eliminarà camins centenaris. Aquesta destrucció suposarà dir adéu a les passejades de diumenge a peu o en bici, a les fonts que encara ragen aigua, a l'amagatall de nens i nenes que hi juguen els dissabtes a la tarda. L'Ajuntament, fins i tot, ha permès el deteriorament extrem de les úniques restes romanes amb sostre de tota Catalunya.

Com veieu, les veus en contra del Pla de Ponent són moltes i variades. Universitaris, ecologistes, vilatans... Les veus a favor són poques, mes poderoses. Els nostres crits, però, aconseguiran callar el mortal soroll de les màquines.

No al Pla de Ponent!
Sí al Parc de Ponent!

Raúl Puga i Fernández

Per a més informació:

- Estudis de la Universitat Autònoma de Barcelona:
http://www.salvemelcalamot.org/index.php?option=com_content&task=view&id=148&Itemid=26
- El Pla de Ponent al Medi Ambient (TV3):
<http://es.youtube.com/watch?v=m6wGwrgL0DQ>

EXEMPLE 2:

Article d'opinió Gerard Jorba Mateos

Els equips de barri

14/04/08 18:34 -- Tant de bo m'equivoqui, però tot sembla indicar que la U.D. San Mauro es quedarà, una temporada més, a les portes de l'ascens a la Regional Preferent. El darrer empat a casa el situa a 7 punts de la promoció d'ascens a falta de tan sols 7 jornades. Tenint en comte que els equips de dalt no acostumen a deixar escapar gaires punts i que la segona volta del San Mauro no està sent gaire bona, podem afirmar que l'equip s'haurà de conformar en seguir a la Primera Regional com a mínim una temporada més.

El problema d'aquest equip és que són jugadors amb molta qualitat, però poca disciplina. Es tracta d'un equip de barri i això té les seves avantatges i els seus inconvenients. Per una banda, la implicació dels jugadors i afició sempre és molt més gran per part dels mateixos habitants del barri. L'equip és de tots i la gent es bolca amb l'equip. Si més no, aquests equips acostumen a tenir una baixa actitud professional i poca disciplina. Per aquest motiu, quan aquests equips porten una dinàmica bona tot és molt bonic, però a la que els resultats deixen d'acompanyar acostuma a haver-hi jugadors que es tiren del carro, jugadors que perden l'interès i la implicació. Al cap i a la fi, a aquests jugadors el que els motiva és el fet de jugar, de practicar l'esport de la seva vida, però no estan acostumats a competir. Saben que no es guanyaran la vida amb el futbol i que cada dia, com una persona qualsevol, han de treballar 8 hores, en els millors dels casos.

Aquests equips depenen de bones ratxes per poder optar a grans èxits. Necessiten que les coses vinguin de cara. Aleshores tothom creu en l'equip i creu en poder aconseguir l'èxit. En cas contrari, com ja he dit, és molt difícil i les temporades

acostumen a concloure amb papers acceptables, com serà el d'aquesta temporada, sobretot gràcies a les qualitats tècniques dels jugadors i no pas per la seva capacitat per competir.

2.7.- EDITORIAL: Presenta la teva visió general que resumeixi la línia de la teva revista des d'un punt de vista esportiu, pedagògic, etc. Tu ets el director/a.

L' EDITORIAL

FUNCIO

Les editorials, que acostumen a aparèixer en les primeres pàgines dels diaris o revistes, són portaveus de la línia ideològica de la publicació. La finalitat de les editorials és informar i convèncer alhora; crear corrents d'opinió i per tant, influir i intervenir en la vida política del país i en l'opinió pública.

CONTINGUT

En els diaris de gran difusió les editorials expliquen, relacionen, interpreten i valoren els fets d'actualitat que es consideren més rellevants de la jornada. En d'altres tipus de publicació les editorials donen el seu punt de vista sobre fets relacionats amb la temàtica de la revista o bé comenten i aclareixen els continguts i intencions de la revista. Sempre reflecteixen una opinió col·lectiva i, per tant, mai van signades.

ESTRUCTURA

L'estructura de les editorials és similar a la dels articles d'opinió. Està condicionada per l'espai i la posició que tenen dins els diaris.

LLENGUATGE I TO

A diferència dels articles, el llenguatge és més uniforme i standaritzat. I el to de les editorials és més seriós. En expressar unes idees col·lectives, ha de ser neutre i no té trets personals. Tot i això cada revista o diari té el seu propi estil d'editorialitzar.

EXEMPLE:

Raquel Pova Martínez

La importància de l'esport adaptat

Avui dia vivim en una societat on l'esport és un fet quotidià i que practiquen la majoria de persones.

Els éssers humans sentim, ens movem diferents els uns dels altres, en realitat som persones amb diferents capacitats. Tots tenim el dret a la igualtat i a tenir les mateixes oportunitats, per tant, l'esport adaptat no hauria de portar adjectius: és esport.

L'esport ha de ser per a tothom, és a dir, que hauria de ser practicat també per persones amb discapacitats, ja siguin motrius, mentals o sensorials, ja que ajuda a la normalització. A més, també millora la força muscular, facilita la ubicació espacial, afavoreix el reconeixement de l'esquema corporal, i molt més important encara, reforça l'autoestima i estimula la relació amb altres persones.

L'esport adaptat és molt important pel desenvolupament personal i social de la persona que el practica, a més de ser una via fonamental per a la integració i el respecte a la diversitat.

Però, cal dir, que normalment a les persones amb discapacitats les etiquetem per les seves limitacions. I una pregunta que ens hauríem de fer tots i totes és, si alguna vegada no ens hem sentit discapacitats a l'hora d'entendre les regles d'un determinat esport, o bé, a l'hora d'estudiar una carrera universitària.

Doncs bé, per aquest motiu en el número d'aquesta revista, dedicarem un petit reportatge al "bàsquet amb cadires de rodes", per demostrar a la societat que no per tenir una discapacitat s'és diferent a la resta de la població. I que per tant, qualsevol nen/a, adolescent i adult amb una discapacitat podrà practicar esport, només s'haurà de buscar aquell que s'adapti a la patologia i el grau d'afecció, així com al seu gust.

EXEMPLE 2.

Utopía In-Sostenible

Carolina Gamarra Rodríguez

Sería maravilloso que nuestros sueños se hicieran realidad, pero, ¿Dónde comienza el sueño y acaba la vigilia? ¿Estamos despiertos en este mundo o simplemente no nos lo planteamos?

Medio ambiente, es un gran término que abarca demasiados problemas para nuestras mentes, mentes cansadas de trabajar, cansadas del jefe, de coger el coche, del tráfico, de llegar a casa con la familia y no hablar nada interesante, mentes llenas de desidia... Esta puede ser una realidad entre otras muchas que nuestras mentes viven, y es la única explicación que encuentro al hecho de no preocuparnos por nuestra sociedad y el medio en el cual vivimos.

Quizá, si pensáramos en reorganizar nuestra mente en primer lugar, podríamos ver más cosas, ver que ocurre a nuestro alrededor. Y al pensar podríamos darnos cuenta de que algo está pasando y desde luego, no es nada bueno; que la destrucción masiva que el ser humano está haciendo con nuestro planeta Tierra está repercutiendo en el estado de nuestras mentes. Todo se define en un bucle cerrado, un círculo negro que se encuentra con el principio y el fin una y otra vez. Sería necesario que recapacitáramos sobre la contaminación que estamos produciendo, lo que ésta nos devuelve con cambios ambientales, desastres naturales, enfermedades, muertes, etc., la huella ecológica que estamos dejando, la destrucción del hábitat natural de todo tipo de flora y fauna, el impacto paisajístico, el agotamiento de recursos naturales (agua, madera, petróleo, etc.). La acción humana sigue irrumpiendo en la vida del agua, del aire y del suelo, además la deforestación, los incendios, la pérdida de suelo son más ejemplos de la atrocidad que estamos haciendo a nuestra Madre Tierra. Aún así, parece que nuestras mentes están cansadas de la vida que llevan como para preocuparse de esta realidad, sin darse cuenta, una vez más, de que quizá lo que nos cansa es vivir en estas circunstancias.

Pero, ¿Cómo ponemos remedio al desastre que hemos creado? Para mí esto tiene difícil respuesta, pero no imposible. Creo que el principal problema donde erradica este desastre medio ambiental, es nuestra cultura y la forma de vida a la que hemos llegado. Una sociedad del consumo, del “usar y tirar”, del desperdicio, sociedad del despilfarro, del gasto, del derroche, del “gastar por gastar”. Una sociedad insensibilizada, inconsciente y cómoda. Con todos estos determinantes es difícil lograr el cambio, pero habría que intentarlo. A pesar de todos los años que a nuestra sociedad le ha costado construir grandes casas en primera línea de mar, fábricas que expulsan residuos sin cesar, conseguir cuatro coches para cada casa, tener todo tipo de materiales y objetos innecesarios que logran hacernos creer que son casi de primera necesidad, etc., a pesar de todo esto, considero que se debería intentar un cambio de mentalidad global, un cambio en nuestra conciencia. Un cambio que nos haga darnos cuenta de que sin tantas bolsas de plástico también se puede vivir, que sin abrigo de piel también se evita el frío, que en bicicleta se puede viajar, que no cuesta tirar la basura al recipiente adecuado, que no necesitamos casas en medio de la montaña, no necesitamos ver animales enjaulados para saber de su existencia, que una ducha siempre es mejor que un baño....

Es mi utopía, la utopía de la sostenibilidad, la cual me hace pensar que no vale acomodarse y dejar pasar el tiempo y la destrucción por nuestro lado como si no fuéramos partícipes de esta trama. Es insostenible aceptar que está ocurriendo y no estamos actuando, por tanto, mi sueño, el cual quiero que se haga realidad, es que se comience a producir un cambio de mentalidad y comencemos a actuar por nosotros mismos. Espero un efecto dominó, en el cual no criticaré al que actúe mal, sino que, yo haré lo que crea conveniente bajo todos estos principios. He de empezar yo misma por reciclar en casa, por cuidar la naturaleza cuando vaya al campo, ser yo la que no lance papeles al suelo cuando paseo, la que no compre abrigo de piel, la que escriba notas en hojas recicladas, la que irá en bicicleta a pasear, etc.

Comencemos primero, por nosotros mismos, después educar al pueblo, sobretodo en las escuelas, crear una asignatura obligatoria sobre esta realidad, concienciar desde los más pequeños, crecer con esta ideología, la del RESPETO a nuestro MEDIO

AMBIENTE. Y para esto, dar toda la información y de un modo objetivo, buscando realmente una calidad de vida que hoy por hoy absolutamente nadie tiene asegurada.

2.8.- REPORTATGE.

Busca un tema d'interès per a tu i els lectors

QUÈ ÉS:

El reportatge no és una altra cosa que l'ampliació d'una notícia. Quan es produeix un fet important, el periodista resumeix què ha passat en breus paraules. En canvi, el reporter intenta saber més coses. Per això investiga, s'apropa al lloc dels fets i pregunta als protagonistes i als testimonis més propers, de manera que, amb totes les dades que ha recollit, acaba fent un treball que acostuma a tenir imatges i textos.

COM EXPLICAR-HO:

Si voleu que el vostre reportatge sigui original i cridi l'atenció heu de saber ordenar les idees que voleu expressar, escollir molt bé els materials i ordenar tot això de manera que resulti tot prou atractiu. Així doncs, no us aconsellem que us poseu a fer fotografies o a enregistrar en vídeo sense organitzar-lo.

Tingueu en compte que l'entrada és molt important, de manera que si no aconsegueix cridar l'atenció i despertar l'interès dels possibles lectors haureu fracassat.

Per això és bàsic que **PENSEU EN UN TÍTOL** que sigui:

- ♦ **curt** (màxim 6 paraules)
- ♦ **original** (us suggerim que penseu en jugar amb les paraules)
- ♦ que tingui un **disseny original**

Un bon titular ha d'aconseguir que els espectadors, d'un sol cop d'ull, s'interessin pel reportatge.

Però, a més del títol, també podem posar **UN TEXT D'ENTRADA**, és a dir, una o dues frases que resumeixin l'essència del reportatge.

Al cos del reportatge exposarem les coses que volem explicar i ho farem d'una manera o d'una altra segons el tipus de reportatge que volem fer.

Si el que volem és fer un reportatge que expliqui un viatge, ho podem fer ordenadament, resumint breument els moments més importants (la sortida, el viatge en sí, les coses que em vist i la tornada).

Si volem explicar un fet que ha passat al nostre barri (un accident, unes obres, unes queixes dels veïns, etc.), caldrà buscar primer les imatges i els textos que serveixin per explicar com han començat les coses i després anirem afegint els detalls.

Una altra possibilitat és fer un reportatge a partir d'entrevistes. Per exemple, podem demanar als nostres avis que ens expliquin els seus records de la guerra. Farem una introducció per situar el tema i després anirem introduint imatges amb les intervencions dels avis.

Tan important com saber començar bé és, també, saber acabar bé. Per acabar cal tenir en compte:

- ♦ treure algunes **conclusions** sobre el que hem explicat.
- ♦ **resumir** amb imatges i/o amb paraules el més important del què hem mostrat.
- ♦ **posar un toc d'humor** (si el tema ho permet) o una **anècdota final** per deixar un bon gust de boca!

EXEMPLE 1: REPORTATGE

Raquel Pova Martínez

BÀSQUET AMB CADIRA DE RODES

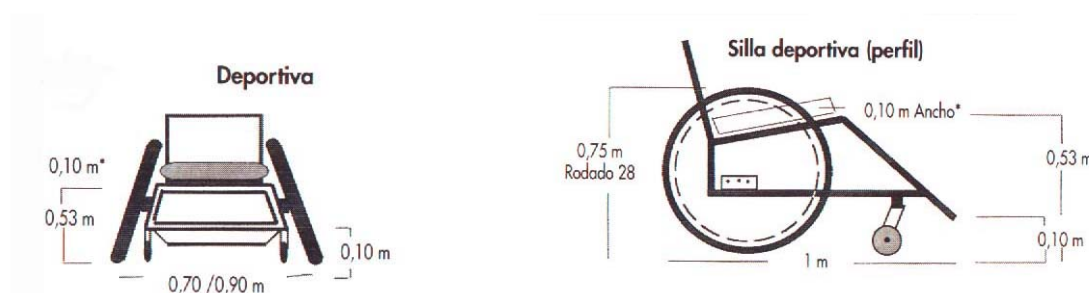
Patir una discapacitat no implica deixar de fer segons quines activitats. Practicar un esport no només és saludable sinó que millora la qualitat física i psíquica del discapacitat. És una alternativa d'integració per a les persones amb discapacitats.

T'agrada el bàsquet? Coneixes el bàsquet en cadires de rodes? El bàsquet en cadires de rodes és un esport adaptat que neix del propi bàsquet a peu. És un dels esports més espectacular, ja que les diferències a nivell reglamentari amb el bàsquet a peu són mínimes.

El Bàsquet en cadira de rodes va ser inventat al 1946 per ex-jugadors de bàsquet convencional dels Estats Units, que després de patir lesions de guerra, van voler experimentar amb un esport atlètic dins del marc grupal d'equip. A l'estat de Califòrnia va néixer l'Associació Nacional de Bàsquet en Cadira de Rodes. Allà es va disputar el primer Campionat del Món, encara que de manera no oficial. Des de els jocs paralímpics de Roma al 1960, aquest esport va ser reconegut com esport paralímpic. Al 1969 va ser l'any on aquesta disciplina esportiva va arribar a Espanya. Els primers anys, el campionat d'Espanya es jugava en una sola ciutat, on es concentraven tots els equips del país. A l'actualitat les competicions nacionals tenen una organització i estructura semblant al bàsquet tradicional i participen cinquanta conjunts amb representació de totes les regions espanyoles.

El bàsquet en cadira de rodes, té les mateixes regles que el bàsquet practicat a peu. Les dimensions del camp, l'altura del cercle (3,05m), el temps de joc, la línia de 6,25, l'eliminació per 5 personals i els temps morts per equips s'apliquen exactament igual en el bàsquet de minusvàlids. De fet, el reglament del bàsquet en cadira de rodes està basat en el reglament de la FIBA (Federació Internacional de Bàsquet) amb només unes petites adaptacions, obligades pel fet que els jugadors es desplacen pel terreny

de joc sobre la seva cadira de rodes. Per exemple: La cadira de rodes de bàsquet té unes mesures màximes permeses: l'altura del seient no pot superar els 53 centímetres i les rodes grans han de ser de 66 centímetres de diàmetre com a màxim. Les cadires poden tenir 3 o 4 rodes: 2 grans enrere i 1 o 2 petites davant. El coixí ha de ser de material flexible i no pot sobrepasar els 10 cm d'altura, excepte per les categories 3.5, 4.0, 4.5, on no poden excedir els 5 cm.

Cap part de la cadira, que no siguin les rodes, pot tocar amb la pista quan el jugador tingui la possessió de la pilota. Si això succeeix es comet falta. El jugador no podrà aixecar-se del seient per a tenir una avantatge en una lluita per alguna pilota. Si això succeeix el jugador comet tècnica (falta antiesportiva). Si la cadira d'un jugador que té la pilota toca o sobrepassa amb qualsevol roda qualsevol de les línies que delimiten el camp, es considerarà que la pilota ha sortit fora i, per tant, traurà l'equip contrari. Només en el llançament de tirs personals i des de la línia de 6,25 es permet que les rodes petites toquin o sobrepassin les línies, però les rodes grans no poden ni tan sols tocar-les. L'equivalent a la regla de passos es desenvolupa en el bàsquet en cadira de rodes de la següent manera: quan un jugador està en possessió de la pilota només pot donar dos impulsos a la seva cadira, bé cap a davant, bé cap a enrere, sense botar o passar la pilota. Al donar el tercer impuls el jugador comet passos. Una última regla destacable adaptada, és la lluita, és a dir, salt entre dos jugadors. Lògicament aquesta lluita no existeix, en aquest cas l'àrbitre només llançarà la pilota entre dos jugadors en el cercle central a l'inici de cada període (1^a i 2ª part). En la resta d'ocasions, cada vegada que es xiula lluita traurà un equip alternativament.

Una altra dada important del bàsquet en cadira de rodes és la puntuació funcional de cada jugador en funció del seu nivell de lesió i mobilitat. Existeix una classificació on als jugadors se'ls assigna una puntuació entre 1.0 i 4.5, d'acord amb el seu nivell de funció física. Així doncs, un jugador amb una lesió medul·lar pot arribar a tenir una puntuació de 1 punt, mentre que un jugador amb una lesió en alguna cama molt menys greu pot tenir una puntuació de 4.5 punts. Per tant, quan més mobilitat més puntuació. Aquests punts se sumen després als de l'equip, ja que no està permès sobrepassar els 14 punts entre els 5 jugadors que estan a la pista al mateix temps.

Si alguna cosa fa que aquest esport sigui tant espectacular es veure com són capaços de ficar triples sense problemes, ja que tenen una dificultat a l'hora d'encistellar perquè la distància a la cistella es major. A més, el control que han de tenir amb la cadira i, la velocitat que han d'agafar per fer un contraatac, és evident que per jugar amb aquestes dificultats cal tenir molta coordinació, agilitat i picardia. Un fet que també cal destacar és, la particularitat de ser un esport mixt a causa de la falta de jugadores per organitzar-ne una lliga femenina independent.

El més important per ells/es, és que la pràctica de l'esport és un medi ideal per a facilitar la millora de la competència motriu, la condició física, el coneixement d'un mateix i les habilitats socials. Per últim dir que són un gran exemple de superació, ja que a partir de la voluntat, l'esforç i l'esperit superen totes les barreres.

EXEMPLE 2

Reportatge

Laura Casellas Rubiol

EXPEDICIÓ AL CHO-OYU Preparatius de l'expedició

En el reportatge d'aquest fascicle ens endinsarem dins d'una expedició per conèixer quins són tots els preparatius abans de començar a caminar. Veurem la gran quantitat de coses que no havíem pensat mai que fossin necessàries així com també la gran quantitat de coses que hi ha al darrera i que fan moure una expedició. En el reportatge ens hem centrat en una sola expedició, El Repte, un 8.000 per l'Anoia, ja que cada una té les seves peculiaritats tot i ser totes bastants semblants.

El Cho-oyu i el seu entorn

El Cho-oyu (8.201m), està situat al costat de l'Everest i és la sisena muntanya més alta del nostre planeta, també considerada un dels 8.000 més atractius del món.

Es troba ubicada geogràficament al massís més muntanyós de l'Àsia, de 2.600 km d'est a oest i 350 km de nord a sud, a on hi ha els cims més alts de la Terra. És fronterer entre els diferents països: Bhutan, l'Índia, el Nepal, el Pakistan, el Tibet i la Xina.

En el massís de l'Himàlaia i trobem tots els cims de més de 8.000 m d'alçada entre ells el més alt l'Everest.

Història

M'agradaria honorar a Edmund Hillary, quan el 1952 juntament amb el seu xerpa Thensing, va ser el primer home que va ascendir l'Everest i va intentar pujar el Cho-oyu i va quedar fascinat per la seva bellesa. Tot i això el cim no es va coronar fins que el 1954 Sepp Jöchler, Herbert Tichy i el xerpa Pasang Dawa, formant part d'una expedició austríaca van fer el cim del Cho-oyu per primera vegada i sense oxigen a través de la cara oest. Aquesta mateixa ruta és la que utilitzarà l'expedició de la que tracto. No va ser fins el 1978 que no es van començar a obrir noves vies i itineraris a la muntanya.

PREPARATIUS PER UNA EXPEDICIÓ:

Aspectes generals:

Durada de l'expedició: 45 dies

Amb aquests dies, sempre que la meteorologia sigui favorable són suficients per ascendir al Cho-oyu i fer una bona aclimatació.

Dificultat tècnica: mitjana

Tot i estar parlant d'un cim de 8.000 metres on la dificultat ja existeix per ella sola només pel fet de la manca d'oxigen, aquesta muntanya no està considerada tècnicament molt complicada.

Número de campaments: 3 campaments més el camp base

Els camps són lloc on refugiar-se per passar la nit durant l'aclimatació i la pujada a la muntanya. En aquesta muntanya estem parlant de 3 camps (camp I, camp II i camp III) més el camp base i també podríem afegir-hi també el camp base avançat que es troba seguit al camp base. En la fotografia i podrem apreciar els tres camps bases que té la muntanya.

Època de l'any: setembre/ octubre

Aquesta expedició ha decidit anar-se'n cap al Cho-oyu durant l'època de setembre i octubre. Cal tenir en compte els monsons que no són gens favorables per els alpinistes. Per aquesta raó hi ha dues èpoques de l'any que són les més recomanades i en les quals es garanteix una millor situació temporal. L'altre època de l'any és des del febrer fins l'abril. Aquestes dues èpoques serien les relatives a la primavera i la tardor del nostre país.

Material:

El material està dividit en dos grups, per un costat el que és per a tots els expedicionaris i per l'altre el material a nivell individual.

Pel què fa a nivell col·lectiu, el material que s'utilitzarà serà principalment el que es farà servir per equipar els camps d'alçada. Entre aquest material s'hi pot destacar: les cordes i elements complementaris, mosquetons, piolets tècnics, pales de neu, emissores, material de recanvi...

A nivell personal el material que cada un dels expedicionaris utilitzarà serà: els grampons, el piolet, l'arnés, el vestuari específic, crema solar, frontal, altímetre, brúixola, motxilla, funda per fer bivac... Pel què fa al vestuari específic m'agradaria remarcar que consta de tres capes de roba. La primera i la més interna la seva funció és absorbir la suor, la segona capa és més calenta i consisteix en mantenir la temperatura corporal a més a més de transpirar, la funció de la tercera capa és aguantar tot els fenòmens meteorològics que es puguin trobar i aïllar

el cos de la neu, aigua, vent, i fred en general.

També hi ha un altre tipus de material que és el del camp base que consta de: una tenda-menjador, una tenda-cuina i el seu material, les tendes personals, el generador, l'ordinador, telèfon satèl·lit, sacs gruixuts, màrfegues aïllants, binocles, elements de neteja...

Finalment el darrer tipus de material és el que s'utilitzarà en els camps d'alçada posteriors al camp base a on hi trobem: les tendes d'alçada, fogonets, butà propà, material de cuina, roba personal, menja d'alçada...

L'alimentació:

Gran quantitat dels aliments hauran de ser portats des d'aquí ja que la situació geogràfica de la muntanya no ho permet. Per tant la majoria del menjar que es porta és en conserva. Aquests aliments en conserva o envasats al buit ofereixen una bona qualitat i quantitat energètica per mantenir l'activitat d'alt nivell. No obstant això, els aliments canvien depenen del camp a on es troben, per tant es classificarà amb menjar fins el camp base i menjar dels camps d'alçada.

Pel que fa al menjar fins el camp base aquesta part de l'alimentació els hi cobreix l'agència contractada, tot i això l'expedició prendrà aliments perquè els gustos del Tibet i els d'aquí són molt diferents.

I fent referència al menjar d'alçada és el més complicat perquè els aliments s'han de comprar aquí, enviar-lo i després carregar-lo. Per tant hi ha molts aspectes que es tenen de tenir en compte entre els quals vull destacar: Disminuir el pes i el volum, aliments d'elaboració fàcil, adaptació de la dieta a les condicions, alimentació equilibrada, hidratació i superar la falta de gana. Per tant tenint en compte aquests elements l'expedició s'emportarà: menjars deshidratats, embotits, formatges, galetes (xocolata, torrons, fruita seca...) i llet condensada i en pols.

Sanitat:

En primer lloc cal dir que qualsevol cosa que ens pot passar aquí un cop s'està en la muntanya la complicació es multiplica i s'agreuja. Per tal d'evitar aquests problemes des del inici del muntatge de l'expedició tots els participants han de començar el seu entrenament personalitzat així com també visitar el dentista, i metge particular per poder prevenir cap mal un cop allà.

No obstant això es prenen des d'aquí diferents farmacioles per poder disminuir aquests mals de muntanya. Hi haurà tres tipus de farmacioles que són: la farmaciola comunitària del camp base, farmaciola individual i farmaciola d'emergència d'alta muntanya.

Pel que fa al primer tipus de farmaciola, la farmaciola comunitària del camp base, és la que es quedarà fixa en aquest camp i està pensada per ser utilitzada per un metge, dintre d'aquesta si troben molts tipus de fàrmacs que poden ser molt útils en situacions determinades.

La farmaciola individual està pensada per ser utilitzada amb només uns coneixements mínims de medicina, per tant els fàrmacs que hi aniran són molt mínims ja que han d'ocupar un espai molt reduït en la motxilla.

Finalment la farmaciola d'emergència d'alta muntanya, aquesta està més adreçada als mals de muntanya o les congelacions. Aquesta farmaciola també s'ha d'utilitzar a partir

d'uns coneixements mínims de medicina que se'ls ensenyaran a tots els expedicionaris.

Comunicacions:

La comunicació és un dels elements més necessaris i imprescindibles en una expedició. S'ha de tenir en compte que els membres de l'expedició no estaran sempre junts, per tant entre ells la comunicació ha de ser el més fluida i fàcil possible. Així com també és molt important tenir comunicació amb els famílies i els mitjans de comunicació per comentar com està anant l'expedició. Per aquesta raó hi ha un sistema de comunicació intern i un d'extern.

El sistema de comunicació intern entre els expedicionaris és molt senzill, es basa en un walkie-talkie, que permet la comunicació entre diferents camps d'alçada o per demanar ajuda en cas de problema.

Per altra banda, el sistema de comunicació extern és quelcom més complicat. Les empreses de telefonia mòbil disposen d'un sistema de comunicació via satel·lit per poder comunicar-se amb tot el món amb la millor rapidesa possible, també permet comunicar-se a través de l'ordinador específic per la muntanya (un altre element indispensable per l'expedició). L'energia s'aconsegueix a partir de les plaques solars que s'instal·laran al camp i emmagatzemaran l'energia.

Pressupost:

El pressupost de l'expedició és una de les grans preocupacions o el major dels problemes ja que té un cost elevat, 130.200 €. Per cobrir aquesta despesa és molt important el paper dels espònsors ja sigui en forma de patrocinadors o col·laborador a nivell particular o a nivell d'empreses, així com també vendre part del material que s'ha preparat l'expedició com samarretes, motxilles...

Aquests doncs serien els preparatius més essencials que cada un dels expedicionaris i el col·lectiu tenen en compte per poder ascendir el Cho-oyu aquesta propera tardor. Per concloure amb el reportatge ens agradaria donar el màxim suport a l'expedició i agrair i la plenament complicitat que han tingut amb tot l'equip de redacció de l'Alternativa ens explicar-nos els seus preparatius pocs mesos abans d'emprendre el camí.

2. 9.- SUMARI.

Es tracta de confeccionar un índex que indiqui la pàgina on podem trobar cada una de les seccions i el seu títol.

2.10.- PRESENTACIÓ ORAL A L'AULA

Presentació oral

Si vols fer una bona presentació oral , segueix els consells següents:

1. Planifica la presentació

- L' exposició ha de ser clara i rigorosa i ha de sintetitzar tot el treball. No facis únicament una lectura de les conclusions.
- Pensa quins mitjans tècnics pots utilitzar (ordinador, projector de diapositives, retroprojector de transparències, reproductor de vídeos, CD-ROM, connexió a internet...).
- Recorda que disposes d'un temps limitat.

2. Prepara la presentació

- L'exposició ha de tenir tres parts: introducció, nucli i conclusions igual que el cos de l'informe.
- Identifica i organitza els punts clau.
- Desenvolupa transicions entre els punts clau.
- Escull els exemples i incidents més adequats per a clarificar la presentació i fer-la amena.
- Prepara un guió esquemàtic de l'exposició amb els punts clau del treball i els exemples. El podràs utilitzar durant la presentació.
- Prepara informació visual per a il·lustrar els punts clau.
- Si disposes dels mitjans necessaris pots preparar plantilles de presentació amb el Microsoft Power Point i:
 - Projectar-les en pantalla directament des de l'ordinador.
 - Preparar transparències per projectar-les sobre una pantalla amb el retroprojector.

3. Practica

- Memoritza l'estructura i el desenvolupament general de la teva

intervenció.

- Assaja en veu alta i comprova que la durada de la teva intervenció no sobrepassa el temps del que disposes.
- Assegura't que el material que has preparat és visualment atractiu.

4. Presenta

- Estableix contacte visual.
- Parla a poc a poc, amb naturalitat i amb un to de veu audible.
- Mostra't relaxat i convençut de l'interès del teu treball.
- Consulta el guió durant la presentació.

Centrat en lo fonamental i exposa la conclusió de forma convincent

2.11.- Aspectes formals.

- Nom de la Revista, disseny capçalera i logo
- Composició (opcional) . Distribució pàgines, tipus de lletra,
- Correcció ortogràfica.
- Crèdits : nom del redactor/a, lloc, any..
- Totes les seccions han d'anar encapçalades (títol..)

3.- BIBLIOGRAFIA COMPLEMENTÀRIA I DE SUPORT.

- Carlino, Paula (coord.) (2004) *Leer y escribir en la universidad*. Colección textos en contexto N° 6 Buenos Aires. Lectura y vida (Asociación Internacional de lectura)
- Katherine Gottschalk, Keith Hjortshoj(2004) *The Elements of Teaching Writing*. Boston. Belford (St. Martin's)
- Solé I. Castells N. (2004) *Aprender mediante la lectura y la escritura. ¿Existen diferencias en función del dominio disciplinar?* Lectura y vida, 25(4) 6-17.
<http://148.204.103.208/cfie/AVC-saci2/Docs/Doc-14-.pdf>
<http://www.edu365.cat/videofoto/reportatge/reportatge3.htm>
<http://www.xtec.es/~mmartin7/licencia0405/papersibits/interview.html>
<http://www.enxarxat.org/plantillesANUNCI.htm>
<http://www.enxarxat.org/plantillesCARTA.htm>
<http://www.enxarxat.org/plantillesARTICLE.htm#editorial>
<http://www.xtec.es/~mmartin7/licencia0405/papersibits/opinio.htm>
<http://www.xtec.es/~mmartin7/licencia0405/papersibits/noticia>
<http://www.xtec.es/~mmartin7/licencia0405/papersibits/cronica.html>